

”שבת ראשון שני” מאת אדוארדו דה פליפו

דמות: פפינו

דודה ממה- נכון מאוד! נחוץ אומץ!
נחוץ אומץ כדי להיות ישר עם עצמך, כדי להיות ישר עם עצמך לגמרי!
לי אין השכלה כמו לדוקטור ולאחותי. אני כותב חכם עם שלוש שגיאות,
אבל יש לי עיניים בראש. אני מבין יותר ממה שאנשים חושבים. אני רואה
את הפרטים הקטנים. את כל הצבעים שיש... לצביעות, לזיוף ולשקרים
הקטנים. אני רואה הכל. אני לא יכול לכתוב מה שאני רואה. אבל לפחות
אני יכול לדבר על מה שאני רואה. ולהבין.
אין לי יותר תיאבון. לדונה רוזה לא אכפת, אם אני אוכל או אני צם. מה
שמעניין אותה בעיקר- זה התיאבון שלך.
בבקשה אדוני מנהל החשבונות- יותר טוב שלא תדבר! סבלנות היא בסך
הכל סבלנות עד שהיא נגמרת!
בשביל האישה הזאת אני כבר לא קיים. אני כמו צל על הקיר. אני הולך
לחנות- היא מתעלמת ממני. אני חוזר הביתה בערב- אומר שלום- כלום.
פעם, אם רק הייתי מבקש ממחטה- ישר על כף היד. החולצות, הגרביים-
הכל היה מוכן. אבל עכשיו- אני צריך להתרוצץ ולחפש כל דבר. עכשיו
לפעמים, אני הולך עם אותה חולצה לחנות כמה ימים! ככה זה כבר
ארבעה חודשים. ארבעה חודשים אישתי לא מדברת אלי. אם אני שואל
אותה שאלה פשוטה- אני צריך לשאול שלוש פעמים- והיא בקושי עונה.
ביום, בלילה, באמצע הלילה- כלום! ארבעה חודשים. ואני יכול להוכיח
את הכל בתאריכים.
מה שאני עושה- זה רע. כשאני זז- זה מפריע לה. (לרוזה) לא נכון מה
שאני אומר? הכל זה כמו לשוט בים מלוכלך ומזוהם. תודי. לפחות תודי
שלא נשאר לנו הרבה מהחיים שלנו ביחד.
(לממה) את מבינה? כל השנים האלה. אני מתחיל להבין אותך עכשיו.
להעריך אותך. ההחלטה שלך היתה החלטה נכונה. החיים שלך היו
נקיים. אנחנו כאן חיים בשקר.
תסתכלי עליה! אישתי! נודפת ריח בושם. שאני קניתי לה. תכשיטים- אני
נתתי לה. טבעת האירוסין והצמיד- שאני נתתי לה כשרוברטו נולד.
(ללואיג'י) ובאותו הזמן... בושה... המעיל בטורקיז.
ואני יושב כאן כמו אידיוט, וחי, בבית שלי, והיא עם פרשת האהבה
המושחתת והמלוכלכת שלה!